

## Arrest

nr. 294 789 van 28 september 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 juni 2021 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 januari 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2023 is gemotiveerd als volgt:

*“De heer die verklaart te heten:*

Naam, voornaam: [M.K.]

[...]

nationaliteit: Kameroen

Volgens paspoort: [K.W.M.]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene verblijft zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied. Betrokkene legt geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een nog steeds geldig visum.*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen in België.*

*Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezin in België. Zijn stiefmoeder, zijn broer, zijn zussen, zijn stiefzus en zijn stiefbroers verblijven in Kameroen.*

*De gezondheidstoestand : het medische probleem dat betrokkene aanhaalt, werd voorgelegd aan de dienst 9ter maar werd niet weerhouden als grond om een machtiging tot verblijf toe te kennen. De beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Dit is de bestreden beslissing.

#### 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

#### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

#### "EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 10 juni 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van Borsbeek.

*De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 10 januari 2023. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.*

*Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).*

## **TWEEDE ONDERDEEL**

*2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. Hij [...] verblijft reeds sinds 2003 in België. Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het administratief dossier van verweerder. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker.*

*De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Kameroen).*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*

*6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*

*7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kameroen (“nationaliteit: Kameroen”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.*

*3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

4. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er “geen elementen” zouden zijn “die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten”.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. Hij [...] verblijft reeds sinds 2003 in België. Verzoeker diende Kameroen te verlaten na een conflict rond de erfenis van zijn vader toen hij overleed in 2002 na een motorongeval. Verzoeker verbleef sinds 2003 onafgebroken in België, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het administratief dossier van verweerder. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker. Daarentegen verloor verzoeker, gedurende zijn lange afwezigheid uit zijn land van herkomst, de binding met Kameroen. Hij heeft er geen huisvesting of inkomen, in tegenstelling tot zijn situatie in België.

Een (gedwongen) terugkeer naar Kameroen zou beteken[en] dat verzoeker zijn opgebouwde sociale banden dient te verbreken en dient terug te keren naar een land dat hij meer dan twintig jaar geleden heeft verlaten. Verzoeker heeft er geen familie, geen binding, geen huisvesting en geen inkomen.

Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. De persoonlijke situatie van verzoeker wordt niet afdoende beoordeeld, ook al is verweerder gekend met bovenvermelde elementen. Dit geldt in het bijzonder voor de lange tijd dat verzoeker in België verblijvende is (20 jaar), zijn opgebouwde banden sindsdien (gelet op aangehaalde elementen in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet) en de reden waarom hij Kameroen diende te verlaten (zoals door hem aangehaald in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming). Dat zijn verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd ontslaat verweerder er niet van om met deze elementen rekening te houden, temeer omdat de aangehaalde redenen (in het kader van zijn asielaanvraag) niet zouden ressorteren onder de conventie van Geneve en dus niet verder werden beoordeeld.

Er blijkt evenwel niet dat hiermee door verweerder werd rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Door verzoeker werd op zijn langdurig verblijf in België, de door hem opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Kameroen gewezen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er volgde evenwel een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 10 januari 2023. Dit betreft echter een aparte beslissing, op basis van eigen wettelijke bepalingen.

Met de bestreden beslissing wordt daarentegen een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu “buitengewone omstandigheden” voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Kameroen na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

*“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*

*6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*

*7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied.”.*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu “buitengewone omstandigheden” voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen “buitengewone omstandigheden” zouden bestaan.*

*Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.*

*De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.*

*De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van “buitengewone omstandigheden” (zie hierboven).*

*De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).*

*Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen “buitengewone omstandigheden” worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Dit is echter niet gebeurd.*

*De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.*

*Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich op.”*

3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard niet door de Raad werd vernietigd. Verzoekers betoogt dat indien voormelde beslissing zou worden vernietigd ook de in casu bestreden beslissing uit het rechtsverkeer dient te worden verwijderd is derhalve niet relevant en kan niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast en dient te worden vernietigd.

Ten overvloede dient te worden geduimd dat de Raad, gelet op artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingen-wet, niet zonder meer beslissingen van verweerder uit het rechtsverkeer kan halen. Hij kan dit slechts doen indien een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of een overschrijding of afwending van macht wordt aangetoond.

3.2.2. Inzake het tweede onderdeel van verzoekers uiteenzetting merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zoals verzoeker correct stelt, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing voldoende kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Tevens moet worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder in aanmerking nam dat hij bij het nemen van deze beslissing rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker geen kinderen of gezin in België heeft en er voorheen reeds werd vastgesteld dat het door hem aangevoerde medische probleem er niet toe kan leiden dat hem een verblijfsmachtiging wordt toegestaan. Er werden dus wel degelijk overwegingen voorzien omtrent mogelijke “*private belangen*” die een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Waar verzoeker nog stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat het gegeven dat hij reeds twintig jaar in het Rijk verblijft bij de besluitvorming werd betrokken, moet worden gesteld dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder steeds moet uiteenzetten waarom een langdurig verblijf en de tijdens dit verblijf opgebouwde banden geen beletsel vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoeker kan niet voorhouden onwetend te zijn van het feit dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat hij geen rechten kan putten uit een onwettig of precair verblijf. Overwegingen die slechts evidenties weergeven zijn niet vereist.

Verzoeker stelt ook dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de redenen waarom hij Kameroen heeft verlaten. De Raad kan evenwel niet inzien waarom hieromtrent nog een onderzoek of nog een enige motivering nodig zou zijn. Er werd immers, in het raam van de beoordeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming, reeds aangegeven dat verzoekers relaas omtrent de redenen die hem ertoe brachten om zijn land te verlaten – een dispuut met zijn stiefmoeder – ongeloofwaardig is en niet toelaat te besluiten dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Kameroense autoriteiten. Verzoekers bemerking dat uiteindelijk werd geconcludeerd dat hij niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de

vluchtelingenstatus doet hieraan geen afbreuk. Zijn verhaal werd onderzocht, ongeloofwaardig bevonden en gaf aanleiding tot de vaststelling dat er geen redenen zijn om te besluiten dat hij bij problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Verzoekers theoretische uiteenzetting omtrent het verschil in draagwijdte tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de vaststelling dat een afdoende motivering zou ontbreken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan nergens worden gelezen dat verweerder alvorens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen andere gegevens dan het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking dient te nemen. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat verweerder dit artikel heeft geschonden door bepaald andere elementen, waaronder het gegeven dat verzoeker banden heeft met België, dat hij reeds lang niet meer in zijn land van herkomst heeft verbleven en dat hij stelt er geen huisvesting en inkomen te hebben, niet te hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4. Zoals reeds gesteld werd verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden gemachtigd of toegelaten. Nu de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hem enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen kan niet worden geoordeeld dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privéleven. De bestreden beslissing wijzigt de rechtstoestand van verzoeker – die reeds het voorwerp uitmaakt van eerder beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – niet. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont door te verwijzen naar een langdurig onwettig of precair verblijf in het Rijk bovendien zelfs niet aan dat hij banden in het Rijk heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en maakt ook niet aannemelijk dat, zo deze banden al zouden bestaan, zij niet verder kunnen worden onderhouden vanuit het buitenland. Er kan dan ook niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK